

Kuvataideakatemia ylioppilaskunta
Puheenjohtaja Nestori Syrjäjä
Tervehdys Kuvataideakatemia 160. lukuvuoden avajaisissa
23.9.2008

Arvoisa ministeri, arvon rehtori, hyvät opettajat ja opiskelijat, hyvät juhlavieraat,

viimeksi kuluneet vuodet koulumme historiassa ovat olleet vaiherikkaita: niihin on mahtunut toiveikkaita uusia alkujia ja tulevaisuuden näkymiä; välillä taas on - valitettavan kirjaimellisesti - satanut vettä tupaan.

Oltuamme aiemmin hajasijoitettuna, pieninä muutaman kymmenen opiskelijan osastoina eri puolilla Helsinkiä, muutimme tammikuussa 2004 saman katon alle tänne Kaikukadulle. Silloin ensimmäistä kertaa meillä oli konkreettinen mahdollisuus tiivistää koulumme eri osastojen välistä toimintaa.

Nyt kun meillä on käsissämme toinen mahdollisuus, valitettavasti samaan aikaan ulkopuoliselta taholta tulevat vaikeudet varjostavat pyrkimyksiämme. Opetusministeriön ajama yliopistojen yhdistäminen, meidän tapauksessamme nk. taideyliopistokeskustelu on viime aikoina suuresti hämmentänyt koulumme opiskelijoita ja henkilökuntaa.

Silti vielä paljon konkreettisemmin jokaisen opiskelijan arjessa tuntuu se rahoituskuoppa, jossa kuvataiteen opiskelija on muihin taideyliopisto-opiskelijoihin nähden. Kuten saimme jo valituskuorolta kuulla, tanssitaiteen opiskelijaa tuetaan enemmän kuin kuvataiteen opiskelijaa. Kuvataideakatemia tilinpäätöksen ja Opetusministeriön KOTA-tietokannan mukaan tehdyssä vertailussa ilmenevät luvut ovat dramaattisia; Opetusministeriö ohjaa resursseja Teatterikorkeakoulun opiskelijaa kohti keskimäärin 35000e vuodessa kun taas Kuvataideakatemia opiskelijalle vastaava summa on alle 19000.

Tahdon uskoa että, rehtorimme ja koulun hallinnon uutteran työn ansiosta Opetusministeriössä on vihdoinkin tiedostettu vallitseva epäkohta ja sitouduttu korottamaan kuvataiteen opiskelijan rahoitus oikeudenmukaiselle tasolle.

Taiteen tekeminen tuskin missään olosuhteissa on helppoa ja vaivatonta. Siihen liittyy jatkuva epävarmuus, mutta samalla myös toiveikkuus. Kun etsin sanoja kuvailemaan tilannettamme, mieleeni juolahti kaikkien tuntema puhe, jonka Yhdysvaltain presidentti John F. Kennedy piti William Marsh Rice -yliopistossa Houstonissa syyskuussa 1962. Juolahdus on sikäli erikoinen ettei kuulentoja ja kuvataidetta yleensä osata yhdistää toisiinsa; taidetta ei useinkaan nähdä yhtä arvokkaana kuin isojen poikien teknologisia suurprojekteja.

Katsoin tuon puheen tunnetuimman kohdan uudelleen YouTubesta; siinä presidentti Kennedy puhuu suurin piirtein seuraavaan tapaan:

We choose to go to the moon (yleisö taputtaa). We choose to go to the moon (yleisö kohisee) We choose to go to the moon in this decade and do the other things, not because they are easy, but because they are hard, ...because that

challenge is one that we are willing to accept

Me täällä Kuvataideakatemiassa opiskelevat olemme valmiit ottamaan haasteita ja tekemään uhrauksia; kukaan meistä ei ole täällä helpon ja taloudellisesti turvatuun tulevaisuuden tähden. Me olemme täällä koska taide on itsessään arvokasta. Mikään yhteiskunta tuskin aivan lähitulevaisuudessa panostaa kuvataiteeseen samassa mittakaavassa kuin suurvallat aikanaan panostivat kuulentoon, mutta taiteemme ei olekaan suurten spektaakkelian pauhua. Taiteemme ei myöskään ole yhden päämäärän tavoittelua, yhdestä kuusta kilpailemista. Avaruutta riittää - asianmukaisella rahoituksella meidän ei tässä koulussa tarvitse tavoitteitamme ainakaan kuuta alemmas asettaa, hyvää alkavaa lukuvuotta!